

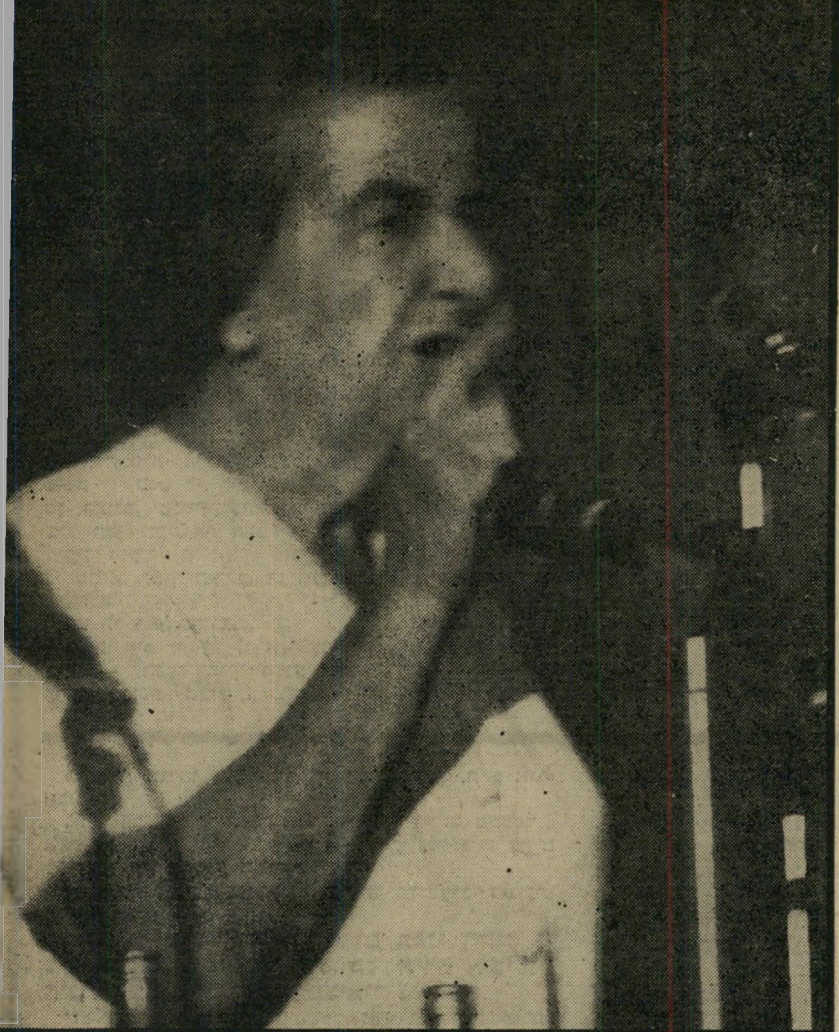
אבל עשה אותו לענין פורמאלי בלבד

עישנה בעצבנות ועיוותה את פניה. כשעלתה על הבמה לדבר, פרעה מייד את החשבון עם פרס ודיין. "שמחתי לקבל את הזמנתו של משה דיין לבוא, ולוא גם לשעה קלה, ל"אסיפה", אמרה. רחש עבר בקהל. "מי היו מין את מי?" שאלו הנוכחים, גולדה את עצמה או דיין את גולדה?
גולדה לא השאירה ספקות: "אני לא הור מנתי את עצמי", אמרה. "אתם לא מחוייבים לשמוע אותי. אם חשבתם שאבוא הנה ואטיף לכם להתפלג — חשבתם לא נכון. ככל אופן — משה דיין לא הבין מה אתם רוצים".

מתה. פעם אחת אפילו התיישבה באמצע נאויה במחאה תוך איום להסתלק אם מישהו יעז להתערב בדבריה. אחר-כך ניצלה את ה"הזמנות הראשונה כדי להפגין את זעמה — והסתלקה מן האולם.

★ ★ ★
גולדה לא הספיקה להאזין לדברי רוב הנואמים בכנס. לוא היתה עושה זאת, היתה מסתלקת ודאי קודם לכן. חוץ מ"כ"כ יצחק נבון, ששלל את הפילוג, וכמה נואמים שלא דיברו לעניין בכלל, הסתערו חברי רפ"י לשעבר בחמת זעם על מפלגת העבר ומהיגיה. אנשי ארץ-ישראל השלמה וה"תנועה למען משה דיין לראשות הממשלה,

אחרי זה היתה גולדה חסרת סובלנות. כ"כ

גולדה כועסת

גולדה נואמת בכנס חברי רפ"י לשעבר. בנאומה הדרמטי ניסתה גולדה לנצל נימות רגשיות כדי להשפיע נגד פילוג, אולם לא חסכה דיבורים תקיפים, נראתה כמורה הנוזפת וגוערת בתלמידים שלה.

הוסיף דיין. "או שאהיה דייר משותף או שאחפש לי בית אחר". אבל הוא אמר מה שכולם רצו לשמוע: שהוא רוצה בעצם להיות בעל-הבית. אבל הוא נמנע בכל מחיר מלתקוף את גולדה מאיר או פינחס ספיר. בסוסו של הכנס לא יצאו אזהרות של דיין חכמים יותר משהיו לפניו. הם לא ידעו אם עליהם להכין את עצמם לקראת פי"לוג או לא. מה שהיה ברור להם הוא שהם צריכים להיות כפופים לקפריזות של דיין. מה שאירע בכנס הוכיח כי הפילוג הוא כימעט בלתי נמנע. ייתכן ודיין ניסה לנצל את הכנס כאמצעי לחץ על גולדה וספיר כדי להשיג כמה מתביעותיו. אם היתה גולדה מגלה נכונות לכניעה ויתורים, היה דיין נשאר בעבודה. אבל היא לא גילתה נכונות כזאת. להיטך — הקרע הועמק. במצב זה יציאתו של משה דיין כרשימה עצמאית לבחירות עשויה להיות עניין של זמן בלבד. אבל משה דיין מכין כנראה הפתעות לא רק ליריביו אלא גם לתומכיו. לרבים מחברי רפ"י לשעבר ברפ"י, הנאחזים בו כבאילן, לא יהיה כלל מקום ריאלי באותה רשימה עצמאית שהם כליכך רוצים לראותה.

באולם שיכול היה לקבוע אם יהיה פילוג או לא יהיה פילוג. זה היה משה דיין. לאיש לא היה חשוב גם למה צריך להיות פילוג. אם משה דיין רוצה פילוג, אם משה דיין רוצה להיות ראש-ממשלה, בבקשה — כולם אחריו. אם משה דיין רוצה להיות שר-ביט"חון בממשלת גולדה, גם כן בבקשה. כולם שוב אחריו. מאז תקופת הוזהר של דוד בן-גוריון לא ראתה הארץ פולחן אישיות כזה, כפי שבא לידי ביטוי בכנס רפ"י. מחיאות הי-כפיים שפרצו כל פעם שמישהו הזכיר כי דיין הוא "נכס לאומי", גרמו לאסוציאציות בלתי נעימות על מעמדם דומים. ★ ★ ★

משה דיין עצמו היה הוזהר מכל ה"נוכחים. הוא לא אמר אם הוא רוצה ל"התפלג או לא. מעריציו לא ידוע בה הוא רוצה בעצם. "אני לא רואה בכנס זה כנס פילוג", אמר דיין וקצר מחיאות-כפיים. "לפני רפ"י לא עומדת שאלה של פילוג מאחר שהאיחוד לא קם ולא היה", אמר דיין בפסוק הבא, ושוב מחאו לו כף. "אינני מוכן להיות דייר-מישנה במפלגה",

צחוק, צחוק, אבל...

גולדה מאיר ומשה דיין בכנס חברי רפ"י, כשהם צוחקים וידידותיים. שתי דקות לאחר שצולמה תמונה זו נתקפה גולדה זעם מהערת צ"כ בן-פורת, קמה ועזבה בכעס את האולם. מצאו אלף ואחת סיבות מדוע על משה דיין לצאת ברשימה עצמאית לכנס. אבל דבר אחד ברור: אין חשיבות לאף מילה שאמר מישהו מהנוכחים. לא היה זה ענייני בעד או נגד פילוג. היה רק אדם אחד

סבתא שתלטנית, שאינה מוכנה לראות את נכדיה מתפרעים, איימה תוך כדי נאומה על חברי רפ"י שאם לא יהיו ילדים טובים, היא תעניש אותם. מדי פעם קרא מישהו לעברה קריאת-ביניים. גולדה נעלבה עד עומק נשי

דיין מדבר, המשפחה מבסוטים

רות ואסי דיין, אשתו ובנו של שר-הביטחון, יושבים בין הקהל בכנס רפ"י. רשתת צילומים חבטת את